

Arrest

nr. 144 919 van 6 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 135 978 van 9 januari 2015 omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd en duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Zaporozhiye, waarvan zij afkomstig is op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster een getuigenis naar van de Protestantse kerk.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komen dan het poneren

van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoekster haar vrees voor vervolging baseert op haar geloof als Protestantse en daarbij verwijst naar een brief van de Protestantse Kerk, stelt de Raad vast dat verzoekster haar asielaanvraag niet steunde op religieuze motieven en de brief van de Protestantse Kerk enkel verwijst naar verzoeksters wil om te integreren, haar onbesproken gedrag, en zij de zorg voor haar jonge kind op zich neemt.

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.euRvS> 25 september 2002, nr. 110.626).

Met de verwijzing naar een artikel die melding maakt van een aanslag op de treinsporen in de regio van Zaporoshye, toont verzoekster niet aan dat er in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont ook niet aan dat in haar regio een situatie heerst die gelijkgesteld kan worden aan artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 maart 2015, vestigt verzoekende partij de aandacht op § 199 van het Handboek van UNHCR en vraagt zij het voordeel van de twijfel toe te passen omwille van haar leeftijd, zij was namelijk nog minderjarig toen zij haar land ontvluchtte, het verlies van haar vader, en haar psychologische problemen die zo ernstig zijn dat men geen psycholoog of psychiater moet zijn om dit te zien.

Verzoekende partij stelt nog dat zij ook een kind heeft en de vader haar inmiddels in de steek gelaten heeft. Voorts verwijst verzoekende partij naar de situatie van de protestantse kerk in Oekraïne. Tot slot wijst verzoekende partij nog op de precare veiligheidssituatie in haar land van herkomst en stelt zij dat het zelfs in de trein niet veilig is aangezien sporen worden opgeblazen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 11 maart 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in de door haar aangevoerde problemen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. In de mate zij vraagt het voordeel van de twijfel toe te passen, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel speelt slechts wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de huidige asielaanvraag van verzoekende partij grotendeels steunt op dezelfde, reeds bij 's Raads arrest nr. 135 978 van 9 januari 2015 ongeloofwaardig bevonden motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, terwijl van verzoekende partij minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat de aanvraag op een correcte en zorgvuldige manier wordt onderzocht, rekening houdende met alle elementen eigen aan het individuele relaas. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas kan enkel nog onderzocht worden in welke mate de betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. De Raad moet verzoeksters asielrelaas immers slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoeksters verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

Voorts voert verzoekende partij Belgische huisvestingsproblemen aan die geen band hebben met haar vrees ten opzichte van Oekraïne, kan haar vrees voor een eventuele administratieve straf wegens laattijdig haar identiteitsdocumenten in orde te brengen niet aanzien worden als een daad van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming, en staat haar geloofsengagement in België, die blijkt uit haar brief van de Protestantse kerk, los van haar vrees ten aanzien van Oekraïne.

In de mate verzoekende partij nog zeer algemeen verwijst naar de situatie van, onder andere, de Protestantse Kerk in Oekraïne, zoals moet blijken uit het citaat in haar verzoekschrift, en stelt dat zij een risico loopt omdat zij behoort tot deze geloofsgemeenschap, wijst de Raad er op dat uit het citaat in het verzoekschrift blijkt dat er bedreigingen zijn (geweest) tegenover predikanten, priesters en gelovigen van bepaalde kerken, andere dan de Russisch Orthodoxe Kerk, en dat bepaalde religieuze gebouwen in bezit zijn genomen door strijders als slaappleats. Uit het citaat blijkt geenszins dat er een systematische vervolging is voor leden van de verschillende religieuze gemeenschappen, andere dan de Russisch Orthodoxe Kerk. Noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie blijkt dat er in Oekraïne sprake is van een systematische groepsvervolging van de gelovigen, anderen dan de Russisch Orthodoxe gemeenschap. De hoedanigheid van Protestant is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Ook het gegeven dat verzoekende partij nog minderjarig was toen zij haar land ontvluchtte, het verlies van haar vader, en dat zij een kind heeft waarvan de vader haar inmiddels in de steek gelaten heeft, hebben geen uitstaans met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft haar beweerd psychologische problemen, toont verzoekende partij geenszins aan welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Inzake de beoordeling van deze beweerd medische problemen dient verzoekende partij zich te richten tot de geëigende procedure.

De loutere verwijzing naar de preciaire veiligheidssituatie in haar land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier met de stelling dat het zelfs in de trein niet veilig is aangezien sporen worden opgeblazen, in gebreke. Verzoekende partij toont hiermee evenmin aan dat in haar regio een situatie heerst die gelijkgesteld kan worden aan artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS